

(Press, 03.09.2009)

Уредник „Нове српске политичке мисли“ Ђорђе Вукадиновић сматра да је владајућа коалиција на губитку после усвајања измена и допуна Закона о јавном информисању. У интервјуу Пресу Вукадиновић каже да ће трајно бити обележени као влада која је увела рестриктивно медијско законодавство, које нас „удаљује од Европе“.

- Рекао бих да читава атмосфера која је пратила усвајање ових измена и допуна добро илуструје стање на српској политичкој и медијској сцени. Много политиканства и трговине, лажног заклињања и јуначења. А све наводно у име „европских вредности“ и „цивизацијских медијских стандарда“, на које су се позивале обе стране. Нема дилеме да је иницијални предлог био врло лош и, свесно или несвесно, усмерен на гушење медијских слобода, али је исто тако чињеница да је касније знатно поправљен, односно да су амандманима ублажене неке најрестриктивније одредбе.

Закон и даље предвиђа високе казне?

Како коментаришете то што је председник Тадић одмах по усвајању потписао закон? УНС тврди да је тиме спречио оцену уставности по хитној процедури.

- Очигледно да је експресно потписивање закона од председника Тадића имало за циљ да се прича са овим законом некако што пре затвори и скине са дневног реда.

Саопштено је да ће „председник Тадић због различитих мишљења око усвојеног закона пратити ефекте његове примене...“.

- А поменута изјава да ће пратити ефекте примене закона је вероватно требало да покаже како је председник свестан да је закон „мало контроверзан“, те да донекле ублажи незадовољство јавности због његовог усвајања и поштеди председника гнева медијских посленика. Но, мислим да ниједан од та два циља неће бити постигнут.

Стручњаци, професори, удружења, уредници, ОЕБС, Савет Европе, Међународно удружење новинара... два месеца упозоравају да је закон антидемократски, противан Уставу и европским стандардима... Ипак, демократска власт га је усвојила. Шта је тиме добила?

- Мислим да је власт са читавом овом халабуком око закона више изгубила него што је добила. Верујем да, барем неко време, нико неће бити склон да тај закон превише строго примењује, а трајно ће бити обележени као Влада која је увела рестриктивно медијско законодавство, које нас „удаљује од Европе“ итд. На крају крајева, мало ко се данас сећа шта је тачно писало у оном „Милошевићевом“ закону, али сви памте да је био недемократски и уперен против слободе медија.

Зашто је владајућа коалиција на губитку?

- ДС је доста лукаво истурила у први план Динкића и Г17, док су они углавном били по страни. Тако се одијум медијске јавности помало неправедно сручио само на Динкића, који јесте био главни иницијатор закона, али је потпуно јасно да од његовог усвајања на крају не би било ништа да за то свом снагом није залегла и владајућа странка.

Хоће ли се та „лукавост“ исплатити ДС-у?

- На први поглед, ДС је у плусу јер се показало да имају маневарског простора на разним странама и да релативно лако могу да изађу на крај и у случају отказивања послушности појединих партнера. Али дугорочно, мислим да ће им све ово донети више штете него користи. И зато што више никада неће бити онакви миљеници медија као што су били, а и зато што су морали да се ослоне на Чеду Јовановића и ЛДП, који ће то већ на разне начине умети да им наплати. А да не говоримо о разним политичким шићарџијама, „назависним посланицима“ и осталим мешетарима које ће непрестано морати да намирују ради опстанка крхке владајуће већине.

На који начин ЛДП улогу „ослонца“ може наплатити?

- ЛДП је овде доста ризиковао и, могло би се рећи, доста изгубио на свом медијском и „либерално-демократском" имиџу. Исто тако, још једном је довео у питање свој опозициони статус и представио се као „резервна странка" Бориса Тадића и Млађана Динкића. Међутим, с друге стране, ЛДП се овим вратио са политичке маргине у центар политичких збивања и после дужег времена барем делимично оправдао свој некадашњи чувени слоган - „Од нас зависи!".